

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 261.070 van 17 oktober 2024
in de zaak A. 242.135/VII-42.549**

In zake: de NV ELECTRABEL GREEN PROJECTS FLANDERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Laurens De Brucker
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel van Dievoet
kantoor houdend te 1000 Brussel
Wolstraat 56
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 23 mei 2024, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gewestelijk omgevingsambtenaar van 25 maart 2024 “houdende de weigering tot akteneming van de mededeling met vraag tot omzetting door de NV ELECTRABEL GREEN PROJECTS FLANDERS [...] met betrekking tot een milieuvergunning [...] voor het exploiteren van een windturbinepark te 8870 Izegem, Lodewijk de Raetlaan - Noordkaai (industriezone Mandeldal)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft op 22 augustus 2024 een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 oktober 2024.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrik De Maeyer, die *loco* advocaat Laurens De Brucker verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Tim De Ketelaere, die *loco* advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 19 juni 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot omzetting van een milieuvergunning voor het exploiteren van een windturbinepark, gelegen in de industriezone ‘Mandeldal’ te Izegem, naar een omgevingsvergunning van onbepaalde duur.

3.2. Het departement Omgeving verklaart de aanvraag op 16 augustus 2023 volledig en ontvankelijk.

3.3. Van 29 augustus 2023 tot 27 september 2023 vindt een openbaar onderzoek plaats over de vraag tot omzetting. Er worden geen bezwaarschriften ingediend.

3.4. De wettelijk vereiste adviezen worden vervolgens ingewonnen.

3.5. Op 25 maart 2024 beslist de gewestelijk omgevingsambtenaar:

“Overeenkomstig het artikel 390, § 3 van het Omgevingsvergunningendecreet breng ik u er hierbij van op de hoogte dat vermelde mededeling tot omzetting niet in aanmerking kan worden genomen voor aktenaam: de mededeling is niet tijdig ingediend, namelijk tussen de 48 en 36 maanden voor het verstrijken van de vergunningstermijn (zie artikel 390, paragraaf 1, eerste lid, 1°).”

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De brief van de verzoekende partij van 25 juli 2024 “ter vervollediging van het dossier” is te beschouwen als een processtuk dat niet voorzien is in het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

Voormelde brief wordt dan ook uit het debat geweerd.

V. Onderzoek van de vordering

5. Krachtens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

Spoedeisendheid

Uiteenzetting van de verzoekende partij

6. Over de spoedeisendheid van haar vordering zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“[...] Aangezien de verwerende partij niet enkel de bevoegde overheid is om de vraag tot omzetting te beoordelen, maar zij tevens de overheid is die belast is met het toezicht op en de handhaving van ingedeelde inrichtingen in het Vlaamse Gewest, moet [...] worden vastgesteld dat het in het rechtsverkeer aanwezig blijven van de bestreden beslissing op korte termijn bijzonder nadelig zal zijn voor verzoekende partij.

[...] Indien de verwerende partij het foutieve uitgangspunt zou handhaven dat de geldigheidsduur van de milieuvergunning op 9 augustus 2024 zou verstrijken, dan zal zij er in het kader van haar toezichts- en handhavingsbevoegdheden toe gehouden zijn om verzoekende partij op voormelde datum te verplichten om te stoppen met exploiteren. In de foutieve lezing van de feiten door de verwerende partij zou verzoekende partij op 10 augustus 2024 immers een windproject uitbaten, zonder daarvoor over de noodzakelijke vergunning te beschikken, hetgeen niet is toegelaten en zelfs een milieumisdrijf betreft.

Het feit dat verzoekende partij haar windturbines niet meer zou mogen exploiteren, terwijl zij daarvoor wel degelijk over de noodzakelijke milieuvergunning beschikt, zal voorts zonder meer aanleiding geven tot economische schade in haren hoofde, die onomkeerbaar is. Het verlies aan energetische opbrengst kan achteraf immers niet worden gecompenseerd. De financiële verliezen die daaruit zouden voortvloeien evenmin.

Bovendien vloeit de schade die verzoekende partij zou lijden ook rechtstreeks voort uit de bestreden beslissing. Voor zover deze in het rechtsverkeer aanwezig blijft, zal de verwerende partij er immers geen abstractie van kunnen maken, aangezien artikel 159 van de Grondwet niet door het bestuur kan worden toegepast. Dienvolgens zal de verwerende partij in het kader van de uitoefening van haar toezichts- en handhavingsbevoegdheden dan ook niet anders kunnen dan hetzelfde standpunt te hanteren als datgene dat n.a.v. de aanvraag tot omzetting werd ingenomen. Het lijkt immers onwaarschijnlijk dat de verwerende partij er inzake de geldigheidsduur van de milieuvergunning plotsklaps een andere mening op na zou houden i.h.k.v. toezichts- en handhavingsbevoegdheden.

[...] Teneinde te vermijden dat verzoekende partij er ten onrechte toe verplicht zou worden om de exploitatie stop te zetten en zij ten gevolge daarvan financiële verliezen zou leiden, is het dan ook absoluut noodzakelijk dat de bestreden beslissing geschorst wordt. Er dient immers te allen tijde worden vermeden dat er op 9 augustus 2024 een beslissing in het rechtsverkeer aanwezig is die vertrekt vanuit de opvatting dat de geldigheidsduur van de milieuvergunning op voormelde datum zou zijn verstreken.

Aangezien de normale doorlooptijd van de procedure het niet mogelijk maakt om een nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen voor 9 augustus 2024, dient dan ook te worden besloten dat de zaak spoedeisend is en een dringende behandeling vereist.”

Beoordeling

7. Naar eis van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, eerste lid, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’. Dit houdt in dat het aan verzoeker toevalt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment”. Met deze regeling heeft de wetgever de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St.* Senaat, 2012-13, nr. 5-2277/1, 4). Een nieuwe vordering mag worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

8. Te dezen wordt de spoedeisendheid in essentie verantwoord door de veronderstelling dat de verwerende partij op grond van het in de bestreden beslissing ingenomen standpunt over de geldigheidsduur van de milieuvergunning van 15 juli 2004 in de toekomst handhavend zou kunnen optreden ten opzichte van de betrokken inrichting.

De Raad van State kan er niet aan voorbijgaan dat het door de verzoekende partij aangehaalde gegeven vooralsnog louter hypothetisch is en dat

ECLI:BE:RVSCE:2024:ARR.261.070 VII-42.549-5/6

de uiteenzetting omtrent de spoedeisendheid bijgevolg een voorbarig karakter heeft.

De spoedeisendheid van de vordering wordt niet aangetoond.

9. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zeventien oktober tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron